

СУНЧИЦА РАДУЛОВИЋ ТОРБИЦА

ИЗРОЈАВАЊЕ

ПРЕД СЛАВСКОМ ИКОНОМ

У окађеној души
дише тихи мир.
У чираку од туча,
уздиже се ка небу луча,
а у њој трепери лик праоца,
лебди у загрљају с небом,
док у обрису пламена искри љубав.

У титрају даха одзвања молитва
а над хлебом и вином
Небески склад.
Ох, како се ту блажено,
све радосно множи у души, прелива
и медоносно слива као саће живота!

У кандилу над иконом,
Свети спокој обитава,
а као јутро руди радост чиста.
И у руци домаћина који хлеб целива
благослов је у урезаном крсту,
док у бројаници родослова
нит искри непрекинута.

ИЗРОЈАВАЊЕ

Обезбожени, крњи,
као изројене пчеле
из плетаре лепљене блатом,
што на црквено звоно личи,
далеко од матице,
у бестежинским мехуровима
свако за себе лебди.

Стална глад и изројавање,
бег из тесних кошница духа.
Изнова медно биље се тражи
по мери веће кашике.

Тако по киши, тако по суши.
Некатар и смиље,
пчеле и миље, векова рој.
Зидање саћа,
шестоугли крој,
разројавање, па опет...

А Небо увек грмљавином опомиње
на потоп бременитих латица и крила,
док у пречишћеном воску
одзвања молитвен пој Беле пчеле.

Она шапуће о великим ројевима
који пођоше пут планина у висине
и поведоше лакокриле и голокриле,
у познату кошницу-трмку,
једину барку, пут вечног, сигурног скута.

КОЛО

Вадим ђинђуве увијене у мараме,
чуване да на недрима у ору заиграју.
Од бабе остале,
у сандуку поврх јелека од срме,
уз белу кошуљу што снагу покривају
до ивице исплетене чарапе.

Као да је видим како одене
и футе ткане, да скуте сакрије
а појас утегне у лаку струку
ту баш на месту за мушку руку
у ору да се збију.

А оно звечи, звони, носи и мене,
Ко пређа с вретена се одмотава,
Ко клупко живе снаге увија,
Као плетенице у младе уплиће,
На божуре и радост мирише.
Па опет носи, носи коло.

Ко руком кошено,
опанком ношено,
шамијом развијорило,
веђама разговорило,
срцем распевало,
осмехом озарило,
па опило, орило,
плодило, па ново родио
Из кола у коло.

И јаре напојило,
сметове топило,
векове надиграло.
Од звона до звона,
од рода до рода.
Остало.
Да носи.
Узноси.
Коло.

КАД ОДУ

Мале, миришљаве замотуљке насмешених очију
односе велике челичне птице,
док не постану само тачке на хоризонту чежње.
Остане и пребуре се тишина.
Тка се километарски покривач од звука
и мириса,
и чудесног предива у бојама радости,
да се лакше презими.
Кад у покушају да се окрене пешчаник
на стаклу нађем мале отиске,
не могу да их обришем,
и очи прекрије скрама
као дах на стаклу
по којем се могу писати прекоокеанска писма.

ФРУШКОГОРСКА ПАСТОРАЛА

Није то била пасторала
него један тренутак
урамљен у зениту,
као на границама неких временских зона,
у којима дремају и буде се епохе,
а у којима су давно препознате
неке честице наших бића.

Из градске вреве
избисмо на пут рубом шуме,
кроз прозрачан дан,
кроз њиве и утрине,
под којима спавају
златни римски шлемови
и друга блага...

На сунчаним обронцима Фрушке,
иза неког завоја,
као на старим платнима Холанђана
указаше се – ливада,
дрвена колиба,
и два коња.

Час касније,
загледани једно другом
у очне дубине као у зденце,
делили смо доручак са коњима
којима ноздрве беху топле
као наша разиграна срца.